

ROMAN

Warhoofd

Georges terryn

Depot D/2020 Georges terryn, uitgever

Schrijver: Georges terryn

Coverontwerp: Georges terryn

Deze versie 2020

ISBN: 9789402171235

© Georges terryn

Qropod!

INSLAG

Het is augustus en ik sta met mijn voeten in het warme water van de Adriatische zee. Het is een heldere nacht met een oneindige sterrenhemel in een duistere hoek van de Kroatische kust. Aan de overkant van het water ligt onzichtbaar Venetië. Het water klotst tegen de rots in de baai bij Krk. Niks, een zeldzaam leeg moment. En dan sist door de lucht een streep en zwelt het lawaai aan en spat het voor mijn voeten in het water. Een kokende meteor so groot als een rugbybal. Borrelend zinkt hij naar de bodem. Het instabiele kwantum vacuüm dreef ons uiteen en hier ontmoeten we mekaar. Hoe groot is de kans dat ik je hier weer zie? Verwaarloosbaar klein. Ik heb je toen niet uit zee gevestigd. Ik heb jou met 30 lichtjaren vertraging gemist. De meest troosteloze zin die er bestaat: Het had gekund.

MAANDAG

Brasserie

Een paar minuten geleden had ik in de gang de post doorgenomen en mijn krant en paraplu opgepikt. Nu stapte ik de Brasserie binnen.

Toen hij me zag, kwam Chef direct uit zijn keuken.

“Maestro, maestro! Kom binnen, snel. Alex. Goed nieuws. Ze komt.”

Chef veegde zijn handen af aan de geruite handdoek die tussen de riem van zijn lange schort hing en hij greep mijn armen vast. Hij deed dat zo enthousiast dat ik me direct ongemakkelijk voelde. Waarom doet hij nu zo familiair?

“Wie komt er?”

Hij geeft me anders nooit een hand. Mijn paraplu stak dik in de weg. Ik veegde een blaadje selder van mijn mouw. Gewoonlijk stootte hij een of andere begroetende kreet uit van achter de toog of voorover

gebogen door het doorgeefluik vanuit de keuken.

Hij zwaaide met een arm naar mijn tafeltje.

“Zet je,” zei hij, “ze komt.”

Chef deed altijd alsof hij zuiderse roots had, maar daar geloofde ik niks van. Ik was wel eens meer in het zuiden geweest. Ongerust keek ik naar mijn tafeltje. Het zag er allemaal heel gewoontjes uit, zoals altijd. Netjes gedekt, de menukaart van de dag naast het bord. Een geur van warme zoete pruimen hing in de lucht.

“Kom, kom. Ga nu maar zitten.” En hij troonde me naar mijn stoel.

Ik ken na twintig jaar de weg naar mijn vaste plek. Chef, doe eens niet zo.

“Wat is er veranderd? Sinds wanneer ben ik de Maestro?”

“Nee, niks, vandaag hebben we extra lekker gekookt. Erwtensoep om het regenweer terug kleur te geven.”

En terwijl hij dat zei, begon het plots te regenen. Een grijze massa droop mistig van de ramen en het hardnekkige lek bovenaan de deur liet opnieuw regen

doorsijpelen. Ik wees hem erop. De ramen dampen aan.

“Mijn paraplu zal straks toch nog dienen. Drie dingen kan je niet tegen houden: water, zand en liefde,” zei ik.

“Ah! Liefde zei hij, dat is waar. Niks kan haar tegenhouden. “J'ai le coeur plein d'amour, quand l'aurez vous a votre tour!” En hij lachte.

Dat was zo'n voorbeeld van zijn zogenaamde Italiaanse aard. Ik had het over het water, maar dat speelde voor hem geen enkele rol. Hij begon over liefde.

“Cognac, maestro? Aha, ik wist het. Ik wist het.”

Chef deed ineens of we hadden een samenzwering opgezet. Maar mij was het volledig ontgaan wat hij dan wel wist. Ik kon het bij god niet bedenken. Ik lachte met hem mee, een beetje ongemakkelijk, als een dove wie het gesprek ontgaat. We kennen mekaar meer dan twintig jaar. Hij in de keuken en de zaal en ik elke dag aan mijn tafel met mijn krant. Hij zal zo wel zeggen wat hij dan wel weet.

“Na de soep heb ik konijn met pruimen en kroketjes met witloof voor jou, Alex,” ging hij verder.

“En wie komt er?”

Waarom doet hij nu zo raar? Hij is anders altijd veel terughoudender. Heb ik iets gedaan, heeft iemand iets over mij gezegd? Er hing iets bedreigend in de lucht. Ik wist het zeker, mijn intuïtie was altijd goud waard.

Ik nam mijn krant door, op zoek naar iets dat op til was. Had ik iets over het hoofd gezien? De Brasserie liep snel vol.

Lachende bankbedienden gooiden hun lange jassen op een hoopje op de houten bank en ze schoven aan om een bruine boterham met platte kaas, radijsjes en sjalotten te eten. Ze dronken er een glas zwaar bier bij. Eentje zat er bij om gepest te worden. Allemaal onschuldig spel, hij kreeg aanhoudend een tik tegen zijn hoofd. Of telkens hij uit zijn hoog glas dronk eentje tegen zijn elleboog. Een mens begrijpt niet waarom hij elke middag bleef meekomen.

In de nis tussen de toog en het raam, helemaal aan de overkant, zat een verliefd koppeltje. Het waren ongetwijfeld studenten. Zij wil later kinderen, maar hij niet. Dat heb ik uit hun verschillende tafelgesprekken al kunnen opmaken. Dat wordt niks. Die jongen drinkt ook veel te snel. Ze zou beter haar cursus nog eens openslaan.

De Brasserie is een bruin restaurant met een klassieke keuken en wat art nouveau krullen in de houten lambrisering. 's Middags zit het hier altijd vol. Twee shifts verzet de Chef dan. Om twaalf uur komt de eerste, die moet hij buiten werken tegen kwart voor een, dan loopt het hier ongemerkt nog een keer vol -dat zijn de bureaus van de bloeddiamantairs- en tegen half drie schenkt hij de laatste pousse-café in. Ik blijf altijd wat langer hangen. Aan een paar tafels wordt er nog een deal gesloten bij een glas en een bruine omslag. Af en toe zit er een schepen van het kabinet van de Burgemeester bij, die met bruine enveloppen schuift. Waarom ze dat in een

café doen is mij onduidelijk. Ik denk dat ze teveel Zweedse crimireeksen kijken. Hier bij de trap staat mijn vierkant marmeren tafeltje-voor-twee aan beide zijden gedekt. Elke dag kraaknette tafelkleedjes, die fris naar de wasserij ruiken. Tegenover mij is altijd een stoel vrij. Ik ben een slechte klant, ik neem plaats in voor twee. Ik kom binnen voor twaalf uur en ik blijf hangen tot een dik stuk in de namiddag. Daarom heb ik een vaste plek gekregen, gekneld in de hoek aan het raam en de trap naar de kelder. Ik hou van stijl, al heb ik er zelf geen. Het is een Thonet tafel met twee bijpassende stoelen met de gebogen houten ruggen. Er is altijd voor twee gedekt. Dat is een soort etiquette. Een tafel die aan een kant gedekt is, wijst op een eenzame man. Een tafel die voor twee gedekt is, belooft meer. Hoopt op meer. Wanneer de laatste tafel bediend is, schuift Chef meestal bij mij aan en dan eet hij zelf een dagschotel en dan hoor ik de geheimen uit de keuken, van de studenten en uit het leven van de bankbedienden. Soms vertel ik hem wat er

op mijn lever ligt. Maar ik ben introvert en empaat dus meestal zwijg ik. Een breed sociaal leven is aan mij niet besteed.

Eerder vind ik dat een zege. Ik ben geen kuddedier, van op een afstand beleef ik de omgeving het best. Betrokkenheid lijkt me op een goot waar het regenwater je in mee sleurt. Wat er zich afspeelt in de ondergrondse riolen interesseert me niet meer. Hij luistert half, omdat ik de eigenaar ben van het gebouw waar de Brasserie in gevestigd is. Ik betaal hem mijn eten en hij betaalt mij de huur. Een deal is een deal.

Meestal zit ik alleen. Ik, mijn dagelijks gevarieerde schotel en de rommelkrant van diezelfde dag. Zo slenter ik door mijn eigen leven, sjofel en wachtend. Soms laat ik mijn eten staan, dan vraagt hij wat er schort en denkt dat ik enkel kom om mijn krant te lezen.

De krant is mijn inkomen elke ochtend ligt hij voor me klaar, uren voor hij in de kiosk ligt. De helft van de aandelen van de uitgeverij zijn van mij en de andere helft heeft Marianne in handen. Zij zorgt ervoor

dat de krant elke dag gedrukt wordt en ik schrijf elke dag mijn column. Het is een lokale krant met hoofdzakelijk economisch nieuws over de haven. Als je niet geïnteresseerd bent in de haven of economie is het een heel, heel saaie krant. Het gaan en komen van de schepen wordt er vermeld, wie ze verzekerd heeft en wat de lading is. Af en toe iets over een gestolen container, drugs of wapens of de val in het lege ruim. Maar altijd na de feiten en op verzoek van een onderzoeksrechter. Vandaag staat er weer niks in. Wat kunnen mij die schepen ook schelen? Ik heb ze verbrand.

Op een keer zei Chef me dat mijn dagen hem leeg lijken. Hij probeerde me te troosten in mijn bestaan en op een of andere manier wil hij me zin geven. Dat is ondertussen weeral lang geleden, want ik heb hem uitgelegd dat ik geen troost nodig heb. Mijn dagen zijn echt niet leeg. Ik sta heel erg vroeg op. Mijn dag begint midden in de nacht. Ik heb niet zoveel slaap nodig. Dat is nu zo. Het heeft me jaren gekost om tot die vaststelling te komen en me erbij